

Ἐκ τοῦ Βενετ. *blanco*. Ἰδ. GMeyer Neugr. Stud. 4, 19.

1) Λευκόθριξ, ἐπὶ αἰγὸς Τῆλ. — Λεξ. Βλαστ.: *Αἶγα φλάγκα* Τῆλ. 2) Ὁ ἔχων ἀνοικτὸν ἐρυθρὸν τρίχωμα, ξανθότριχος Ἦπ. Θεσσ. Πελοπν. (Αἶγ. Ἀργ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Βυτίν. Καλάβρυτ. Λάστ. Μεγαλόπ. Μεσσ. Οἶν. Πάτρ. Τρίπ. Τριφυλ. Χατζ.) Στερελλ. (Λεπεν.) — ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἀν.: *Ἄλογο βλάγκω* Καλάβρυτ. Φοράδα βλάγκα αὐτόθ. Φρύδια καὶ μουστάκια βλάγκα ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἀν. || Παροιμ. Χίλιοι βλάγκοι χίλια ἄσπρα, ἓνας βλάγκος χίλια ἄσπρα (δυσχερὲς νὰ εὑρεθῇ ξανθὸς ἵππος καλός, ἀλλ' ὅταν εὑρεθῇ, εἶναι ἀνεκτιμήτου ἀξίας) Βυτίν. Ἦπ. Λάστ. || Γνωμ. *Βλάγκω ἄλογο, ρούσσα γυναῖκα καὶ φλώργο γίδι νὰ μὴν πάρης* Βυτίν. Λάστ. Ἦ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ὁ τοῦ Βλάγκου τοπων. Πελοπ. (Ἀρκαδ.)

βλάγκω ἦ, Πελοπν. (Τεγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βλάγκος καὶ τῆς καταλ. -ω.

Προβατῖνα ξανθότριχος.

βλάκα - βλούκα ἐπίρρ. Ἦπ. Πόντ. (Σινώπ.)

Λέξις πεποιημένη.

Κατὰ τρόπον παράγοντα τὸν ἦχον βλάκ, ἐπὶ βαδίζοντος ἐνθ' ἀν.: *Περβατεῖ μέσ' ὅς τῇ λάσπῃ βλάκα - βλούκα* Ἦπ. Συνών. βλάτσα - βλούτσα, πλάτσα - πλούτσα.

βλάκας ἐπίθ. κοιν. Θηλ. βλάκα κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. βλάξ.

Ἀνόητος, μωρός, ἡλίθιος: Φρ. *Βλάκας* μὲ περικεφαλαία (πολὺ μωρός) σύννηθ. *Βλάκας* ἀπὸ κούγια (βλάξ ἐκ γενετῆς) πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἄμυαλος 1*, ἔτι δὲ *ἀγάθας*, *ἀγαθιάρης*, *ἀγαθόπουλλος*, *ἀγαθὸς Α 3*, *ἀγαθούκλης*, *ἀγαθούλλης*, *ἀγαθωτὸς 2*, *ἄλαλος 4*, *ἀλαφρὸς 9*, *ἀμπλάκης 2*, *ἀνάποδος Α 5 δ*, *ἄνογος*, *ἄνόητος*, *ἀπαλαδόστομος 2*, *ἄπραχτος 2 γ*, *βλακέντιος*, *κουτὸς*, *μουρλὸς*, *μποῦφος*, *μωρός*, *παλαβός*, *χαζός*. Πβ. *ἀγαθομαρία*, *ἀγαθομαροῦσα*, *ἀγαθομηλέα*.

βλακεία ἦ, λόγ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. βλακεία.

1) Μωρία, ἡλιθιότης: *Ἡ βλακεία του δὲ λέγεται*. Συνών. *ἀλαφράδα*, *ἀλαφρομυαλιά*, *ἀλαφρωμάρα*, *ἀλογιστία*, *ἀμυαλιά*, *ἀμυαλωσύνη*, *ἀνογιά*, *ἀνοησία*, *ἀφέλεια 1 β*, *βλακωμάρα*, *κουταμάρα*, *κουτουράδα*, *χαζωμάρα*. 2) Λόγος μωρός: *Αὐτὸς ὅλο βλακεῖς λέει*. 3) Πρᾶξις ἡλιθία: *Πῆγε κ' ἔκαμε μιὰ μεγάλη βλακεία*. Ἐκαμα τῇ βλακείᾳ νὰ τὸν πιστένω.

βλακέντιος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βλάκας καὶ τῆς λογ. καταλ. -έντιος.

Διὰ τὴν κατάληξιν πβ. καὶ *κουτεντὲς - κουτέντιος*. Βλάξ, εἰρωνικῶς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλάκας.

βλακίζω λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βλάκας.

Λέγω μωρίας.

βλακο - σύννηθ.

Θέμα τοῦ ἐπιθ. βλάκας.

Συντίθεται ὡς α' συνθετ. 1) Μετ' οὐς. πρὸς δήλωσιν τῆς βλακείας, οἶον: *βλακόλογα*, *βλακόμετρο*, *βλακόμουτρο* κττ. 2) Μετὰ ρημ. οἶον: *βλακοφέρνω*.

βλακόλογα τά, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐς. βλάκας καὶ λόγια.

Ἀνόητοι λόγοι.

βλακόμετρο τό, σύννηθ.

Ἐκ τῶν οὐς. βλάκας καὶ μέτρο.

Ἐκεῖνος ποῦ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέτρον τῆς βλακείας, ὁ πολὺ βλάξ.

βλακόμουτρο τό, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βλάκας καὶ τοῦ οὐς. *μουτρο*.

1) Πρόσωπον μὲ ἔκφρασιν βλακώδη. 2) Ἀνθρωπος βλάξ: *Τέτοιο βλακόμουτρο ποῦ ναι!* Ἀσ' το αὐτὸ τὸ βλακόμουτρο.

βλακουνίζω Ἦπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βλάκα, δι' ὃ ἰδ. βλάκα - βλούκα.

Περιπατῶν ἐντὸς λάσπης παράγω τὸν ἦχον βλάκα - βλούκα. Συνών. *πλατσαρίζω*.

βλακούτσικος ἐπίθ. πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. βλάκας διὰ τῆς καταλ. -ούτσικος.

Ὀλίγον βλάξ. Συνών. *κουτούτσικος*.

βλακοφέρνω σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βλάκας καὶ τοῦ ρ. *φέρνω*, περὶ οὗ ὡς παραγωγικῆς καταλ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 252.

Εἶμαι ὀλίγον βλάξ: *Αὐτὸς βλακοφέρει*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀλαφροφέρνω 2* καὶ *ἀπλοφέρνω*, ἔτι δὲ *ἀγαθοφέρνω*.

βλακωμάρα ἦ, ἀμάρτ. βλακωμάρα Στερελλ. (Ἀρχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βλάκας καὶ τῆς καταλ. -ωμάρα.

Βλακεία 1, ὃ ἰδ.: *Βλακωμάρα* ἔπαθι. Ὁ, τ' *τρανάει*, ἀπ' τ' *βλακωμάρα* τ'. || Φρ. *Βλακωμάρα* μὴ τοῦ *καντάρ* (βαρείας μορφῆς).

βλαμάκι τό, σύννηθ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. βλάμης διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Θωπευτικῶς ὁ σύντροφος, ὁ φίλος.

βλαμηλίκι τό, Ἦπ. (Τσαμαντ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐς. βλάμης καὶ τῆς καταλ. -λίκι.

1) Ἀδελφοποιία Ἦπ. (Τσαμαντ.) 2) Φιλία Πελοπν. (Βούρβουρ.) κ.ά.: *Μ' αὐτὸν ἔχουμε βλαμηλίκι* Βούρβουρ.

βλάμης ὁ, σύννηθ. καὶ Τσακων. βλάμ'ς βόρ. ἰδιώμ. Θηλ. βλάμισσα πολλαχ. Πληθ. βλαμάδες Θεσσ. Στερελλ. (Γαρδίκ.) — ΑΚαρκαβίτσ. Παλ. ἀγάπ. 96.

Ἐκ τοῦ Ἀλβαν. *vllam*. Πβ. ΚΤάση Λεξ. Ἑλληνοαλβ.

1) Ὁ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου ὀρκισθεὶς νὰ διατηρήσῃ ἀδιάσπαστον καὶ ἀδελφικὴν φιλίαν πρὸς τινά, ὁ ἀδελφικὸς φίλος Ἦπ. Θεσσ. Μακεδ. Μέγαρ. Πελοπν. (Μεσσ. Φιγάλ.) Στερελλ. κ.ά. — ΣΖαμπέλ. Ἀσμ. δημοτ. 671 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Φρ. *Βλάμ'ς τσ' ἡ ψ'χὴ τ'* (ὁ βλάμης καὶ ἡ ψυχὴ του, ἦτοι ἀγαπᾷ τὸν βλάμην του ὅπως τὴν ζώην του) Στερελλ. (Ἀρχ.) || Γνωμ. *Κάλλιον βλάμ' πάρ' ἀδερφὸ* (ὁ βλάμης ἀγαπᾶται περισσότερο τοῦ ἀδελφοῦ) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Τὸν ἔχεις φίλο κὶ ἀδερφὸ καὶ βλάμη ὅς τὸ βαγγέλιο ΣΖαμπέλ. ἐνθ' ἀν.

Κ' εἶχα καὶ φίλο γκαρδιακὸ τὸν καπετὰν - Σωτήρι, φίλον ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ καὶ βλάμην ὅς τὸ βαγγέλιο

Ἦπ. Συνών. *ἀδερφοποιτὸς 1*, *μπράτιμος*, *σταυραδέρφι*, *σταυραδερφός*. β) Θηλ. βλάμισσα, ἡ σύζυγος τοῦ ἀδελφικοῦ φίλου Ἦπ. Μέγαρ. 2) Φίλος ἐν γένει, ἀγαπητὸς ὁμηλιξ, σύντροφος Α.Ρουμेल. (Σωζόπ.) Εὐβ. (Αἰδηψ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Γαρδίκ.) Σῦρ. — Λεξ. Βλαστ.: *Ἀπόψ' ἔχει ὅς τὸ σπῖτι κάποιον βλάμη* Αἰδηψ. Συνών. *ἀδερφοποιτὸς 2*. β) Ἐραστής Λεξ. Πρω. Δη-

